



ငါတို့ တက္ကသိုလ်နေ့မျှား
ငါတို့ တက္ကသိုလ်ည့မျှား

မောင်ကိုကို
အမရပူရ

အရဟံ ဗဟိ - အန္တိ - ဇယံ သုဂတံ
အမိတံ ဝိရဇံ လလိတံ အတုလံ
စရဏံ တိ - ဘဂူပ - သမံ ယမကံ
သုခဒံ သရဏံ ပဏမာမိ ဇိနံ။

အရဟံ - ပူဇော်အထူးကို ခံယူတော်မူထိုက်သော မြတ်စွာဘုရား၊

ဗဟိ - အန္တိ - ဇယံ - အတွင်းအပရန်ကို အောင်တော်မူသော မြတ်စွာဘုရား၊

သုဂတံ - ကောင်းသောစကားကို ဟောပြောတတ်သော မြတ်စွာဘုရား၊

အမိတံ - မနှိုင်းယှဉ်နိုင်သည့် တန်ခိုးပြာဋိဟာရှိသော မြတ်စွာဘုရား၊

ဝိရဇံ - ကိလေသာမြူ ကင်းတော်မူသော မြတ်စွာဘုရား၊

လလိတံ - တင့်တယ် သပ္ပာယ်တော်မူသော မြတ်စွာဘုရား၊

အတုလံ - အတုမရှိသော မြတ်စွာဘုရား၊

စရက် - အကျင့်စရုဏ်နှင့် ပြည့်စုံတော်မူသော မြတ်စွာဘု
ရား၊

တိ - ဘဂ္ဂပ - သမံ - ဘုံသုံးပါး၌ ကိလေသာ ငြိမ်းအေးသော မြတ်
စွာဘုရား၊

ယမကံ - ရေမီးအစုံအစုံ တန်ခိုးပြာဋိဟာနှင့် ပြည့်စုံ
သော မြတ်စွာဘုရား၊

သုခဒံ - ချမ်းသာကို ပေးစွမ်းနိုင်သော မြတ်စွာဘုရား
၊

သရဏံ - ကိုးကွယ်အားထားရာ ဖြစ်သော မြတ်စွာဘု
ရား၊

ပဏမမိ ဇိနံ ။ - မာရ်ငါးပါးကို အောင်မြင်သော မြတ်စွာဘု
ရားကို ရှိခိုးပါ၏။



"ကျွန်တော်သွားပြီဗျို့

ကျွန်တော်သွားပြီဗျို့

တစ်ရွာလုံးက အမျိုးတွေ

ကျွန်တော်သွားပြီဗျို့"

ဧရာဝတီ မြစ်ရေတိုးချိန်။ ရွှေခဲရွာကလေးထဲမှာ မြစ်ရေများက ကျွန်တော့်တစ်ရပ် မကပါ။ အချို့အိမ်ခါးပန်းကို မြစ်ရေက ထိန်းနေပြီ။

ကျွန်တော်တို့ အိမ်က ကျွန်းလှေအကြီးကြီးသည် ရွာလယ်မြစ်ရေပေါ်မှာ ပျော်ရွှင်နေသလား။ ကြေကွဲ နေသလား။ ကျွန်တော် မသိပါ။

ကျွန်တော့်အဖေသည် ခပ်ဝဝ။

ဦးကျော်အေးဟု ခေါ်သည် ။

အဖေ့ကို ကျွန်တော်က "ဘဘ" ဟု ခေါ်သည် ။ ကိုယ့်အဖေ့ကို အဖေဟု သာ ခေါ်သူကများ ၏။ ကျွန်တော်က "ဘဘ" ဟု ခေါ်သည် ။ လူတွေကြားထဲမှာ "ဘဘ" ဟု ခေါ်ရတာ ရှက်သလိုလို။

သို့သော် "ဘဘ"က နှုတ်စွဲနေပြီ။

ညနေစောင်း၌ အဖေသည် ကျွန်းသမ္ဗန် လှေကြီး၏ ပဲ့ပိုင်းမှာ ထိုင်ကာ လှော်တက် အကြီးကြီးဖြင့် လှော်လျက်၊ ရွာထဲမှ မြစ်မဆီထွက်ကာ ကျွန်တော်တို့ မိသားစု လှေစီးထွက်လေ့ ရှိ၏။ လေညင်း ကလေးသည် မြစ်ရေပေါ်ကနေ အေးမြမြ ဖြတ်သန်းလာနေ၏။ အေးမြသော လေညင်းကလေးက ကျွန်တော့် ရုပ်အင်္ကျီ အပေါ်ကြယ်သီးကို ဖြုတ်သွားတတ်၏။

ကျွန်တော် လှေစီးထွက်၍ ရမည်မဟုတ်တော့ပါ။ ကျွန်တော် လေည

င်းခံ ထွက်ဖို့ လည်း မလွယ်တော့ပါ။ ကျွန်တော့် အဖေ လှေလှော်နေသည် ။ ကျွန်တော်တက္ကသိုလ် တက်ရတော့မည်။

ကျွန်တော်သည် ပျော်ရွှင်နေ၏။

ရင်ခုန်သည် ဟု ပြောရင်ရမလား။

ထိုအချိန်က ကျွန်တော်သည် ဒဂုန်တာရာကို မဖတ်ဖူးသေးပါ။

တက္ကသိုလ်ဘုန်းနိုင်၏ "သူငယ်ချင်းလိုပဲ ဆက်၍ ခေါ်မည်ခိုင်" ဝတ္ထုကြီးကို ကျွန်တော်သည် နဝမတန်း ကျောင်းသားဘဝက ဖတ်ခဲ့သည် ။ ရွှေခဲရွာ။ ကျွန်တော့်အိမ်ရှေ့ မရမ်းပင် အကြီးကြီးအောက်က ခုတင်အကြီးကြီးပေါ်မှာ ကျွန်တော်သည် အိပ်ဖတ်လိုက်၊ ထိုင်ဖတ်လိုက်။ နောက်တော့ "ကမ္ဘာ့ကုန် ကျယ်သရွေ့ဝယ်" ကို ကျွန်တော် ဖတ်သည် ။ "မိုးညအိပ်မက်မြူ" ကို ကျွန်တော်ဖတ်သည် ။

မန္တလေးမြို့ ဖားသားလဖုန်း ကျောင်းမှာ နဝမတန်း ကျသောအခါ ကျွန်တော့် အဖေက ကျောင်းအုပ်ကြီး ဦးစိုးညွန့်ထံက ကျောင်းထွက်လက်မှတ် တောင်းပေးသည် ။ အမရပူရ အထက်တန်း ကျောင်းသို့ ကျွန်တော် ရောက်လာသည် ။

ထိုအခါ မောင်သာရကို ကျွန်တော် စတင်ဖတ်ဖူးသည် ။ မန္တလေး (၂၉) လမ်း၊ ကွမ်းယာဆိုင်ကဲ့သို့ ဆိုင်အမြင့်လေးဆီက "မြည်းတစ်ကောင် နှင့် သားအဖနှစ်ယောက်" ဝတ္ထုစာအုပ်ကို နှစ်ကျပ်ဖြင့် ဝယ်ဖတ်သည် ။ ထိုဆိုင်သည် နဂါးစာပေဖြစ်သည် ။ နဂါးစာပေ၏ အဦးအစ ဖြစ်လိမ့်မည်။ ကိုထွန်းဦးတို့၊ ကိုထွန်းရွှေ တို့ ၏ အဖေ ဦးဘမောင် ထိုင်သည် ။ သူ့ဆီမှာ ဝတ္ထုစာအုပ်ကို ဂျပ်စက္ကူဖြင့် ချုပ်၍ ရ၏။

မောင်သာရကို ကျွန်တော် ကြိုက်သွား။ မြည်းတစ်ကောင်နှင့် သား

အဖ နှစ်ယောက်။ အပါးလေး။ နဝမတန်းမှာ ကျွန်တော်တို့ ကို မြန်မာ
စာသင်သော ဆရာမ ဒေါ်အုန်းမေသည် ကျွန်တော် မြန်မာစာအမှတ် အ
များ ဆုံးရပြီးနောက် မောင်သာရ၏ တစ်ယောက်မျက်နှာ
တစ်ယောက်ကြည့်ကာကို အပိုင်ပေးလိုက်။

ရေသည် လဲ့လဲ့ကြည်ကြည် မြနေ၏။

လဝန်းစန္ဒာ၏ အရိပ်သည် ရေ၌ စွဲထင်လာ၏။

မမလှချုပ်ကိုလည်း ကျွန်တော့်ရင်က ထာဝစဉ်မမေ့ပါချေ။

မောင်သာရ၏ စာသားဖြစ်သည် ။

မောင်သာရကို ကျွန်တော် ကြိုက်သွားသောအခါ တက္ကသိုလ်ဘုန်းနိုင်
၏ ဝတ္ထုများကို အကုန် ဖတ်ပြီးနေပြီ ဖြစ်သည် ။ တက္ကသိုလ်ဘုန်းနိုင်
စာအုပ်နောက်ထပ် ထွက်လာလျှင်လည်း ကျွန်တော်သည် မဖတ်ဖြစ်
တော့ပါ။ မောင်သာရ၏ စကားပြေ ရှင်းရှင်းပြတ်ပြတ်ကို ကျွန်တော် ခို
က်နေသည် ။

မောင်သာရ ဘာထွက်လာဦးမလဲ။

ကျွန်တော်မျှော်နေသည် ။

ကျွန်တော့် အဖေသည် လှေကို မိန့်မိန့်ကြီးလှော်လျက်။

ကျွန်တော် အမရပူရ အထက်တန်းကျောင်းက တက္ကသိုလ်ဝင်တန်း
စာမေးပွဲအောင်သည် ။ ဒုတိယနှစ်မှ အောင်ခြင်းဖြစ်ပါသည် ။ မည်သို့ပ
င်ဖြစ်စေ ထိုနှစ်က အမရပူရ အထက်တန်း ကျောင်းသည် ကျောင်းသား
သုံးယောက်သာ အောင်မြင်ခဲ့၏။ ထိုကျောင်းသား သုံးယောက်ထဲမှာ ကျွ
န်တော် ပါဝင်ခဲ့သည် ။

ရန်ကုန်မြို့၊ စီးပွားရေး တက္ကသိုလ်သို့ ကျွန်တော် လျှောက်သည် ။ အဖေနှင့် တိုင်ပင်ပြီး လျှောက်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။

မြန်မာပြည်မှာ ရန်ကုန် တစ်မြို့တည်းသာ စီးပွားရေးတက္ကသိုလ် ဆိုတာရှိသည် ။ ကျွန်တော့် အမှတ်နှင့်လည်း အံ့ကိုက်ဖြစ်သည် ။

စီးပွားရေး ပညာဆိုသည် မှာ မည်သည့်အရာနည်း။ ကျွန်တော် လုံးဝ မသိပါ။

ကျွန်တော် လျှောက်လိုက်သည် ။

ကျွန်တော်သည် နဝမတန်း စာမေးပွဲအပြီး နွေကျောင်းပိတ်ရက်တွင် ရန်ကုန်မြို့ရှိ ကျွန်တော့် ဦးလေးထံ သွားလည်၏။ ကျွန်တော့်အမေနှင့် ကျွန်တော်သည် ကျောင်းပိတ်လျှင် ဦးလေးအိမ်သို့ သွားလည်တတ်ကြ၏ ။ အကြာကြီး နေထိုင်ကြသည် ။ ကျွန်တော့်အမေ၏ အမည်မှာ ဒေါ်လှမြိုင် ဖြစ်သည် ။ ရန်ကုန်မြို့က ကျွန်တော့်ဦးလေးသည် ဦးလေးအရင်းတော့ မဟုတ်ပါ။ အမေနှင့် မောင်နှမ တစ်ဝမ်းကွဲ တော်စပ်သည် ။ ဦးလေးနှင့် အမေသည် မောင်နှမ အရင်းကဲ့သို့ ချစ်ခင်သည် ။

ကျွန်တော့်ဦးလေးသည် ဒုတိယဗိုလ်မှူးကြီး သူရဦးတင်မောင် ဖြစ်သည် ။ သူ၏ ဇနီးမှာ ဒေါ်နုနုရွှေ ဖြစ်သည် ။ ကျွန်တော်က အန်တီဟု ခေါ်သည် ။ ဦးလေးကိုတော့ ဦးလေး တင်မောင်ဟု ကျွန်တော်က ခေါ်သည် ။

ခရေပင်လမ်းခွဲမှာ ဦးလေးတို့ မိသားစုသည် ခြံဝင်းအကျယ်ကြီး၊ အိမ်ကြီး အကြီးကြီးနှင့် နေထိုင်စဉ် ကျွန်တော်နှင့် အမေသည် နွေရာသီ တစ်လလုံးလုံး အဲ့သည် မှာ နေထိုင် ခဲ့ကြသည် ။

ညဆိုလျှင် လဟာပြင်ဈေးမှာ ဆီချက်ခေါက်ဆွဲ သွားစားကြသည် ။

ဦးလေး၏ ကားဒရိုင်ဘာမှာ ဦးရွှေလှဖြစ်သည်။ သဘောကောင်းသည်။
ဦးလေးတင်မောင်က လဟာပြင် ညဈေးမှာ ဆီချက်ခေါက်ဆွဲ လိုက်လို
က်ကျွေးတတ်၏။

ဦးလေးကကော အန်တီကပါ ကျွန်တော့်အမေကို "မမလှမြိုင်" ဟု
ခေါ်ကြသည်။ အမေကို သူတို့ ချစ်ခင်ကြသည်။ အမေကလည်း သူတို့
ကို ချစ်သည်။

ကျွန်တော်တို့ သည် လွတ်လွတ်လပ်လပ် ပေါ့ပေါ့ပါးပါး နေထိုင်ကြ
၏။ ထိုအချိန်က ဦးလေးသည် မင်္ဂလာဒုံ လေတပ်စခန်း၏ စခန်းမှူးဖြစ်
သည်။

မမလဲ့လဲ့၊ သူရကျော်စွာ၊ ငယ်ငယ်၊ ချိုမီ၊ သက်သက်မွန်။ ကျွန်တော်
တို့ သည် မောင်နှမများ ဖြစ်ကြသည်။ ချစ်ခင်ကြသည်။ မင်္ဂလာဒုံ ခရေ
ပင်လမ်းခွဲမှာ နေ့စဉ် ညမိုးချုပ်လျှင် ဦးလေး၏ ကားဂိုဒေါင်ထဲက ကား
ကို ကျွန်တော်တို့ တွန်းထုတ်ကြ၏။ ခြံဝင်းအပြင် ဘက်သို့ ရောက်မှ ဦး
လေး၏ သား သူရကျော်စွာက မောင်းသည်။ မမလဲ့လဲ့လည်း ပါသည်။
သူရကျော်စွာ၏ အိမ်နာမည်မှာ ကိုကို ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော့် နာမည်က
လည်း ကိုကို ဖြစ်သည်။ သူနှင့် ကျွန်တော်လည်း ချစ်ခင်ကြသည်။

ခရေပင်လမ်းခွဲ တစ်ဝိုက်၊ ညမိုးချုပ်ချုပ်မှာ ဦးလေး၏ ကားနှင့် ကျွန်
တော်တို့ လျှောက်လိမ့်ကြ၏။

တစ်ရက်မှာ ဦးလေး၏ ကားနှင့် ရန်ကုန်မြို့ ပန်းဆိုးတန်း
လမ်းမကြီးကို ဖြတ်သန်းကြသည်။

ရန်ကုန်မြို့ထဲက ဦးလေး၏ ကားနှင့် သာ ကျွန်တော် သွားလာဖူးပါ
သည်။

ကားမှန်ထဲက အပြင်သို့ အမြဲငေးမောတတ်သော ကျွန်တော် . . .။

ပန်းဆိုးတန်း လမ်းမ။

ကားသည် ဖြည်းဖြည်းဆေးဆေး ဖြတ်သန်းနေသည် ။

အိုး . . . အပြင်လမ်းမကြီးဘေး ပလက်ဖောင်းပေါ်မှာ စာအုပ်တွေ အများကြီးပါလား။ ကားမှန်ထဲက ဖြတ်သန်းမြင်ရသည် ။
ကျွန်တော့်ဘဝမှာ ဤမျှ များပြားသော စာအုပ်ပုံကြီးကို တစ်ခါမှ မမြင်ဘူးခဲ့ပါ။ စာအုပ် အဟောင်းတန်းဟု နားလည်ရသည် ။

ရန်ကုန်မြို့။

စာအုပ်တွေ အများကြီးနှင့် မြို့။

ကျွန်တော် အလွန်စိတ်လှုပ်ရှား သွားသည် ။ ရန်ကုန်မြို့ကို ဦးလေးရှိနေစဉ်မှာ သာ ကျွန်တော် ရောက်ခွင့်ရသည် ။ ဦးလေး၏ ကားနှင့်သာ သွားလာတတ်သည် ။ ရန်ကုန်မြို့၏ ပလက်ဖောင်းပေါ်သို့ ကျွန်တော်သည် တစ်ခါမျှ ခြေမချဖူးပေ။

ရန်ကုန်မြို့။

စာအုပ်တွေ။ အများကြီး။

ကျွန်တော်သည် ဘာရယ်ညာရယ် မသိ။

ရန်ကုန်သို့ ရောက်ချင်၍ ရန်ကုန်စီးပွားရေး တက္ကသိုလ်သို့ ကျွန်တော် လျှောက်လိုက်၏။

အားလုံး ပြောင်းလဲသွားခဲ့ပေ။

ယုံနိုင်မလား . . .

အားလုံး ပြောင်းလဲသွားခဲ့ပေ။

ယုံနိုင်မလား . . .

ကျွန်တော့် အဖေသည် ရန်ကုန်မြို့သို့ လိုက်မလာပါ။

ကျွန်တော့်အမေက လိုက်ပို့သည် ။

မန္တလေးမှ ရန်ကုန် စာပို့ရထားကြီးစီး၍ ရန်ကုန်မြို့သို့ အမေနှင့်ကျွန်တော် ဂျိုးဂျိုးဂျက်ဂျက်။

အမေနှင့် ကျွန်တော် ဂျိုးဂျိုးဂျက်ဂျက်။

ရန်ကုန်မြို့သို့ စာပို့ရထားကြီးစီး၍ . . ။ ဂျိုးဂျိုးဂျက်ဂျက်။

ကျွန်တော်သည် ရထားစီးရင်း သတိရနေသည် ။ ကျွန်တော်သည် မန္တလေးမှ ရန်ကုန်သို့ ရထားစီးတိုင်း ရင်ခုန်ရသည် ။

ရန်ကုန်သို့

ရန်ကုန်သို့

ရန်ကုန်မြို့သို့

ကျွန်တော်သည် မူလတန်း ကျောင်းသားဘဝက ရန်ကုန်မြို့သို့ စတင်ရောက်ဖူးသည် ။ ကျွန်တော်တို့ နှင့် ဆွေမျိုးတော်စပ်သော တိမ်ပြာရွာ ကျောင်းထိုင်ဘုန်းကြီး ဦးနန္ဒိယက ဦးဆောင်ပြီး ကျွန်တော်တို့ ကို ရန်ကုန်မြို့သို့ ခေါ်ဆောင်သွား၏။

"လှမြိုင်နဲ့ တင်မေ၊ နင်တို့ ဘာမှ မပူနဲ့ ။ ရန်ကုန်မြို့ကို ငါပိုင်တယ်"

ဘကြီးဘုန်းကြီးက အမေနှင့် အဒေါ်ကို တစ်လမ်းလုံး ပြောနေသည် ။ တင်မေသည် အမေ့ညီမ။ စာပို့ရထားကြီးသည် အချို့သော ဘူတာမှာ ရပ်တာကြာသည် ။

ဘူတာတစ်ခုမှာ ရထားရပ်နေသည်။ ။

"လာပါဟာ၊ ရထားက တော်တော်နဲ့ မထွက်သေးဘူးတဲ့ "

ကျွန်တော်တို့ သည် ရထားပေါ်မှ ဆင်းကြသည်။ ။

ဘူတာအနီးတစ်ဝိုက် လမ်းလျှောက်ကြသည်။ ။

ကြိုးတံတားကြီး တစ်ခုရှိရာအထိ သွားကြသည်။ ။

ကြိုးတံတားပေါ်မှာ ကျွန်တော်တို့ သည် လမ်းလျှောက်ကြ၏။

တူ တူ တူ တူ . . .။ ရထားဥဩဆွဲသံကို ကြားရ၏။

ဘကြီးဘုန်းကြီးသည် သင်္ကန်းကြီး ဖိုးရိုးဖားရားဖြင့် ဦးဆောင်ပြေး
၏။

အမေ၊ အဒေါ်၊ ကျွန်တော်တို့ သုံးယောက်သား ဘကြီးဘုန်းကြီး နောက်က ပြေးပြီးလိုက်ကြရ၏။

ရထားကြီးက ဥဩ တတူတူ . . .။

ရထားကို မီပါသည်။ ။

ရထားက ကျွန်တော်တို့ ရထားပေါ်သို့ ရောက်ပြီးမှ ဥဩတတူတူဖြင့်
ထွက်လာပါသည်။ ။ ဘကြီးဘုန်းကြီးဟု ခေါ်ကြပါစို့။ ကျွန်တော်တို့ သည်
ရန်ကုန်မှာ ဦးလေးတင်မောင်တို့ အိမ်မှာ ပင် တည်းခိုကြ၏။

ဘကြီးဘုန်းကြီးက အပြောအဆို ကောင်းသည်။ ။ လူတွေအပေါ်မှာ
ဩဇာရှိ၏။

ရန်ကုန်မှာ ရက်အရှည်ကြီးတော့ မနေထိုင်ခဲ့ကြပါ။

ရွှေတိဂုံဘုရားသို့ ရောက်သည်။ ။

ရန်ကုန် တိရစ္ဆာန်ဥယျာဉ်သို့ ရောက်သည်။ ။

ကျားကြီးက အိပ်နေပါသည်။ ။

ဆင်မလေးက ကြံချောင်း အပိုင်းအစလေးများကို တောင်းနေပါသည်။ ။

ခုတော့ ရထားက ဂျိုးဂျိုးဂျက်ဂျက်။

အမေနှင့် ကျွန်တော်။ ရန်ကုန်မြို့သို့။ အားလုံး ပြောင်းလဲသွားခဲ့ပေါ့။

ယုံနိုင်မလား။

အားလုံးပြောင်းလဲသွားခဲ့ပေါ့။

ကျွန်တော် နေထိုင်ခဲ့သော ရွှေခဲရွာသည် အနောက်မှာ ကျန်ခဲ့ပြီ၊ ရွှေခဲရွာသည် အဝေးမှာ ကျန်ခဲ့ပြီ။ ရထားသည် မြို့ကလေးများကို ဖြတ်သန်းနေသည်။ ။

ဂျိုးဂျိုးဂျက်ဂျက်။

စာပို့ရထားကြီး ဖြစ်သည်။ ။

မီးရထားတွဲတွေက ဘယ်လောက်တောင် ရှည်လျားသလဲ။ ကျွန်တော့် သံသေတ္တာကြီးက လပ်ဂိတ်တွဲထဲမှာ အိပ်ပျော်နေပါသလား။

ရန်ကုန်မြို့၏ လမ်းဘေးပလက်ဖောင်း တွေပေါ်မှာ စာအုပ်အဟောင်းတွေ ဘယ်လောက် တိုးပွားနေပါသလဲ။

အမေနှင့် ကျွန်တော်။ စာပို့ရထားကြီး ဂျိုးဂျိုးဂျက်ဂျက်။

ဖြည်းဖြည်းလေး

အနှေးရထား

နှုတ်ဆက်ကာ ထွက်သွား

နှုတ်ဆက်ကာ ထွက်သွား

အိပ်မက်သည် ရန်ကုန်။

ရန်ကုန်သည် အိပ်မက်။

စီးပွားရေး တက္ကသိုလ် ဆိုတာက ရန်ကုန်မြို့၏ ဘယ်အရပ် ဘယ်ဒေသမှာ လဲ။ ပြောစမ်းပါဦး။

ရန်ကုန်၊ စီးပွားရေး တက္ကသိုလ် ဆိုတာကြီးက ဘယ်နားမှာ လဲ။

ရထားကြီးသည် မည်မျှပင် နှေးကွေးပါစေ၊

ပက်ကျိတစ်ကောင် ဖြစ်နေပါစေ၊

နောက်ဆုံးတော့ ကျွန်တော့် အိပ်မက်ထဲက ရန်ကုန်မြို့သို့ ရောက်ရတာပဲ မဟုတ်လား။

အမေနှင့် ကျွန်တော်သည် ရန်ကုန်မြို့၏ ရွှေဘုံသာလမ်း အောက်ဘက်က တိုက်ခန်းတစ်ခုသို့ ရောက်ရှိသွားကြ၏။ တိုက်ခန်း၏ ပထမအလွှာ။

မဂိုလမ်းဟု ရန်ကုန်က လူတွေက ခေါ်ဝေါ်ကြသည် ။

မလဲ့လဲ့တင်တို့ ဇနီးမောင်နှံ နှစ်ယောက်သာ ရှိသည် ။

မလဲ့လဲ့တင် အိမ်ထောင် ကျသွားခဲ့သည် ။ သူမ၏ ခင်ပွန်းအမည်မှာ ကိုကျော်ဇော ဖြစ်သည် ။ မောင်ကျော်ဇော (စာပေဗိမာန်) ဟူသော ကလောင်အမည်ဖြင့် နောင်အခါ ဘာသာပြန် ဆောင်းပါးများ ရေးသည် ။ အင်္ဂလိပ်စာ တော်သည် ။ မလဲ့သည် အိမ်ထောင် ကျသွားသည် မှာ မကြာလှသေးပါ။

ကျွန်တော်နှင့် အမေသည် ကိုကျော်ဇောနှင့် မလဲ့လဲ့တင်တို့ နေထိုင်သော ရွှေဘုံသာလမ်းက တိုက်ခန်းတွင် လွတ်လွတ်လပ်လပ် နေထိုင်ခွင့် ရသည်။ သူတို့ ဇနီးမောင်နှံကလည်း အမေနှင့် ချစ်ခင်သည်။ မလဲ့က အမေ့ကို "အရီးမြိုင်" ဟု ခေါ်သည်။

ပထမရက်မှာ ရန်ကုန် စီးပွားရေးတက္ကသိုလ် ကျောင်းသားရေးရာ ဌာနသို့ ရောက်ကြ၏။ ကိုကျော်ဇောက လိုက်ပို့ပေးသည်။ အမေသည် ငွေသွင်းစရာရှိရာ သွင်းလိုက်၏။ ကျွန်တော်၏ တက္ကသိုလ် ကျောင်းသား ဘဝမှာ ကုန်ကျမည့်ငွေကို အမေက သူစုဆောင်းထားသည့် အထဲမှ ယူဆောင်လာခဲ့၏။ မန္တလေးမြို့မှ ကျွန်တော့်ကို မွေးစားဖူးသူ ဦးလွင်ဆင့်နှင့် ဒေါ်သန်းသန်းရွှေ (အမေသန်း) က ခြောက်လစာ ကုန်ကျစရိတ်ကို အမေနှင့်အတူ ထည့်ပေးလိုက်၏။

ကျွန်တော် တက္ကသိုလ်ဝင်တန်း အောင်မြင်သည့်အတွက် ဆုချသည့် သဘော။

ပထမနှစ်၏ ခြောက်လစာ ကုန်ကျစရိတ်။

အေးဆေးဖြစ်သွားပြီ။

ရွှေဘုံသာလမ်း တိုက်ခန်းမှာ အေးဆေးငြိမ်သက်သည်။ ကမ်းနားကို လမ်းလျှောက်သည်။ သိမ်ကြီးဈေးက အမေ၏ မိတ်ဆွေများ ထံသို့ အလည်သွားကြ၏။ အမေက မောင်သာရဝတ္ထုကို ကြိုက်သည်။ ကိုကျော်ဇောနှင့် မလဲ့လဲ့တင်ကလည်း မောင်သာရ၏ ဝတ္ထုကို ကြိုက်ကြ၏။ ကျွန်တော့် လက်ထဲမှာ မောင်သာရ၏ "စီးပလေစေ မောင်မသုတ်နဲ့" ဝတ္ထုစာအုပ်ရှိနေသည်။

အားလုံး ပြောင်းလဲသွားခဲ့ပေ။

ယုံနိုင်မလား...

ကျွန်တော်တို့ သည် မောင်သာရ ဝတ္ထုတွေအကြောင်းကို ပြောဆိုကြသည်။

ဝတ္ထုစာအုပ်တွေ မျိုးစုံအောင် ထွက်နေသလား။ မထွက်ဘူးလား။ ကျွန်တော် မသိပါ။ ကျွန်တော်က မောင်သာရကို သိသည်။ သူ၏ လုံးချင်း ဝတ္ထုများကို သိသည်။ မလဲ့နှင့် မလဲ့၏ ခင်ပွန်း ကလည်း မောင်သာရ ဝတ္ထုကို သိသည်။ အမေကလည်း မောင်သာရကို အသည်းစွဲ။

"ရုပ်ရှင် သွားကြည့်ကြရအောင်။ မောင်ဝဏ္ဏ ရိုက်တာ။

ကတ္တီပါဖိနပ်စီး ရွှေထီးဆောင်း ဇာတ်ကား။ မောင်သာရရဲ့ ဝတ္ထုကို ရိုက်ထားတာ"

မလဲ့၏ ခင်ပွန်း ကိုကျော်ဇောက ပြောသည်။

ကျွန်တော်တို့ သည် ထိုညနေက ရုပ်ရှင် သွားကြည့်ကြ၏။

အမေ၊ ကျွန်တော်၊ ကိုကျော်ဇော၊ မလဲ့။

ကတ္တီပါဖိနပ်စီး ရွှေထီးဆောင်း။

ဝတ္ထုကို ကျွန်တော်တို့ အားလုံး ဖတ်ထားကြပြီးသား။

မထူးဆန်းဘူးလား။

ထူးဆန်းသလား။

ဝတ္ထုစာအုပ် တစ်အုပ်ဆိုလျှင် အားလုံး ဖတ်ပြီးကြပြီ။ ကျွန်တော်ကလည်း ထိုသို့ ဝတ္ထု ဖတ်ပြီးသော လူများ နှင့်သာ တွေ့ဆုံဖြစ်တာမျိုးလည်း ဖြစ်နိုင်သည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ကျွန်တော့် အဝန်းအဝိုင်းမှာ မောင်သာရဝတ္ထုကို

ဖတ်ထားပြီးသား။

နယ်မှာ နေသော ကျွန်တော်နှင့် အမေကလည်း မောင်သာရ ဝတ္ထုကို ဖတ်ထားပြီးပြီ။ ရန်ကုန်မြို့မှာ နေထိုင်သော မလဲ့နှင့် ကိုကျော်ဇော ကလည်း မောင်သာရဝတ္ထုကို ဖတ်ထားပြီးပြီ။
